

вание, ако не за да задуши народния имъ животъ подъ едно изкуствено създадено прѣобладание на чужди и враждебни тѣмъ елементи. При всичкитѣ клеветнически рапорти и дописки на нѣкои консули и кореспонденти съ плодовитото въображение, Българитѣ не сж да не припознаватъ и да не почитатъ правата на всичкитѣ си съжители безъ разлика на вѣра и на народностъ; но не могатъ и да не настояватъ съ всичкитѣ си пѣргавини, за да се припознае и правото на прѣобладающия елементъ, тѣ не могатъ да не ламтятъ за права, съразмѣрни съ длѣжноститѣ си. И ако не се припознаеше тоя принципъ и не му се уздравеше почитането, тѣ не биха намѣрили никакво емство въ административната автономия, обѣщана на тая страна именно за тѣхъ.

И наистина, въ устройството, което, по основитѣ на Берлинския трактатъ, прѣдстои да се даде на тая областъ, що се прозира. На чело на управлението управителъ християнитѣ, назначенъ отъ Султана; милиция и жандармерия съ офицери, назначени, както и всички главни чиновници отъ Султана, комуто, види се, е прѣдоставена и законодателната властъ, именно всичко, каквото е било въ блаженото прѣминало, освѣнъ онова, което думата автономия може и трѣбва да наумява. Но широкото право, прѣдоставено е на Султана, да назначава главния управителъ, главнитѣ офицери, гражданскитѣ управители, прѣдседателитѣ на апелативнитѣ сѣдилища, подава възможностъ на случаи да бждатъ избрани за тия високи служби хора и извѣнъ мѣстнитѣ жители, хора, които да не знаятъ языка, обичаитѣ и нуждитѣ на мѣстото, които да нѣматъ нищо общо съ него и твърдѣ вѣроятно изборътъ ще